

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 31 grudnia 2012 r.

Poz. 6462

UCHWAŁA NR 21/1468/2012 KOLEGIUM REGIONALNEJ IZBY OBRACHUNKOWEJ W POZNANIU

z dnia 28 listopada 2012 r.

Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 11 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz. U. z 2012 r., poz. 1113) oraz art. 91 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Poznaniu:

stwierdza nieważność

postanowienia § 2 ust. 2 uchwały Nr XXI/159/12 Rady Gminy Kiszkowo z dnia 6 listopada 2012 r. w sprawie ustalenia wysokości stawek opłaty targowej na obszarze Gminy Kiszkowo na 2013 rok, jako sprzecznych z przepisami wskazanymi w uzasadnieniu.

Uzasadnienie

Przedmiotową uchwałą doręczoną tutejszej Izbie w dniu 16 listopada 2012 roku, Rada Gminy Kiszkowo powołując się na postanowienia art.18 ust. 2 pkt 8 ustawy o samorządzie gminnym, art. 15 oraz art. 19 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 ze zm.) oraz obwieszczenia Ministra Finansów z dnia 2 sierpnia 2012 r. w sprawie górnych granic stawek kwotowych podatków i opłat lokalnych w 2013 r. (M.P. poz. 587) ustaliłaienne stawki opłaty targowej na terenie Gminy Kiszkowo.

Regionalna Izba Obrachunkowa na podstawie przepisów art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) w związku z art. 91 ust. 5 ustawy o samorządzie gminnym zawiadomiła przedstawiciela Gminy o wszczętym postępowaniu nadzorczym w odniesieniu do uchwały Nr XXI/159/12 Rady Gminy Kiszkowo z dnia 6 listopada 2012 r. w sprawie ustalenia wysokości stawek opłaty targowej na obszarze Gminy Kiszkowo na 2013 rok.

Rozpatrując sprawę na posiedzeniu Kolegium Izby ustaliło i zważyło, co następuje.

Postanowieniem § 2 ust. 2 Rada ustaliła dzienną stawkę opłaty „za stoiska gastronomiczne – 100 zł.”

Samorząd terytorialny i jego organy działają na podstawie i w granicach prawa. Zgodnie z postanowieniem art. 217 Konstytucji RP nakładanie podatków, innych danin publicznych, określenie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy. Jednocześnie art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym przyznaje gminie prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy wyłącznie na podstawie upoważnień ustawowych.

Stosownie do treści art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy o samorządzie gminnym w wyłącznej kompetencji rady gminy pozostaje podejmowanie uchwał w sprawie podatków i opłat w granicach określonych w odrębnych ustawach, przy czym wskazać należy, iż do właściwości organów w sferze zobowiązań publiczno – prawnych (np. podatków) nie stosuje się zasady „co nie jest zakazane jest dozwolone” lecz zasadę „dozwolone jest tylko to, co prawo wyraźnie przewiduje”. Właściwość rady gminy odnośnie stanowienia w sprawach podatków i opłat lokalnych została uregulowana w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych.

Ustawa ta przewiduje dla rady gminy w zakresie opłaty targowej uprawnienia do:

- określenia zasad ustalania poboru oraz terminu płatności i wysokości stawek (art. 19 pkt 1 lit. „a” ustawy),
- zarządzania poboru opłaty targowej w drodze inkasa oraz określenia inkasentów i wysokości wynagrodzenia za inkaso (art. 19 pkt 2 ustawy),
- ustalenia zwolnień przedmiotowych innych niż wymienione w ustawie (art. 19 pkt 3 ustawy).

Kolegium Izby wskazuje, że zgodnie z brzmieniem art. 15 ust. 1 ustawy, opłatę targową pobiera się od osób fizycznych, osób prawnych oraz jednostek organizacyjnych nie mających osobowości prawnej, dokonujących sprzedaży na targowiskach.

Z art. 15 wyżej wskazanej ustawy wynika, iż zdarzeniem prawnym, z którym ustawa o podatkach i opłatach lokalnych wiąże obowiązek uiszczania opłaty targowej, jest dokonywanie sprzedaży, a co najmniej wyjście z ofertą sprzedaży polegające na wystawieniu towaru z oznaczeniem jego ceny. Ustawodawca nie określił, co należy rozumieć przez zwrot „dokonywanie sprzedaży”, dlatego też należy wyjaśnić ten termin zgodnie z zasadami wykładni językowej i systemowej. W myśl art. 535 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, ze zm.), przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. A zatem „dokonyjący sprzedaży” to nie tylko te osoby i jednostki, które sprzedały towar, ale również ci, których zamiarem była sprzedaż (niezrealizowana) na targowisku. Pobór opłaty targowej uzależniony jest zatem od spełnienia dwóch przesłanek: dokonywania sprzedaży i realizowania tej czynności na targowisku.

W Słowniku Języka Polskiego -Wydawnictwo Naukowe PWN SA zawarte zostały następujące definicje pojęć:

- „usługa” - jest to „czynność wykonywana za kogoś lub dla kogoś”,
- natomiast sprzedaż polega na „odstępowaniu czegoś przez sprzedawcę na własność kupującemu za określoną sumę”.

Z definicji tych wynika, że pojęcie „usługi” nie jest tożsame z pojęciem „sprzedaży”. Zatem ustalając stawkę opłaty targowej „za stoiska gastronomiczne – 100 zł” Rada przekroczyła swoje ustawowe kompetencje do ustalania stawki opłaty targowej, czym naruszyła przepis art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych.

Biorąc powyższe pod uwagę, Kolegium Izby postanowiło jak w sentencji uchwały.

Pouczenie: Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Poznaniu.

z up. Aniela Michalec
Przewodnicząca Kolegium
Regionalnej Izby
Obrachunkowej w Poznaniu
(-) Grażyna Wróblewska